

**Альтернатива політичної системи в Україні
Ідея Софократії**

(існує з січня 1998 року)

**Виконавець:
ЗЕЛЕНЬКО Іван Іванович**

**м. Кіровоград
2005 рік**

ЗМІСТ

I. Короткий огляд українського політикуму і точковий аналіз політичної системи

1.Архитектоніка держави	2
2.Депутати Верховної Ради	2
3.Політичні партії.....	3
4.Парламентські вибори	4
5.Висновок	5

II. Альтернатива політичної системи в Україні.

Ідея Софократії

1.Концепція державної політики	6
2.Що таке еліта	8
3.Стратова спілка	8
4.Вибори членів Вищої Корегууючої Колегії	10
5.Діяльність Вищої Корегууючої Колегії	11
6.Президент держави	12
7.Суспільний інститут	13
8.Висновок	14

III. Філософські тези

Зноски	17
Додатки	18

I. КОРОТКИЙ ОГЛЯД УКРАЇНСЬКОГО ПОЛІТИКУМУ І ТОЧКОВИЙ АНАЛІЗ ПОЛІТИЧНОЇ СИСТЕМИ

1. Архитектура держави

Здобувши незалежність у 1991 році, українське суспільство активно включилось в державне будівництво. Виходячи з положення, що держава буде суверенною, успішно виконуватиме свої функції і т.п., головним завданням було: вирішення проблем державної влади; визначити форму, тобто організацію системи державних інститутів, способи, методи організації державної влади. Що й було здійснено на першому етапі державного будівництва.

Українська держава характеризується за такими ознаками:

Глава Держави — Президент;

Політичний режим — демократичний;

Національно-територіальний устрій держави — унітарний з Кримською Автономною Республікою; 1).

Форма правління — республіканська, що відповідає політичному режимові.

Державна влада розподіляється: на Вищу законодавчу, яка належить Парламенту (Верховна Рада), виконавчу, яка здійснюється Кабінетом Міністрів; Вищу Судову владу. Прийнята і функціонує Конституція. Основу політичної системи складають політичні партії («ліві», «праві», «центристські»). Спосіб одержання політичної влади — демократичні вибори в Парламент.

Така характеристика держави відповідає сучасному рівневі розвитку людської цивілізації.

2. Депутати Верховної ради

Не торкаючись широкого кола питань що характеризують внутрішній стан держави, зробимо невеличкий точковий аналіз політичної системи і вищих ешелонів державної влади. Як відомо державна політика в нашому суспільстві оцінюється (на даний момент) за життєвим рівнем населення, економічно-виробничим показником. Щоб оцінити стан справ, не потрібно довго вивчати питання, а відразу можна зробити висновок: стан речей не дає основи для оптимістичного настрою. Звичайно, якщо той чи інший процес не йде, здійснюють пошук тих ланок, які не спрацьовують, з метою корекції або заміни їх новими. Сприймаючи до уваги вислів «риба гниє з голови», маючи право критично оцінювати дії тих, хто нами керує, приймає державні рішення і т. п., дам відповідну оцінку роботи депутатів Верховної Ради.

Кожний кандидат перед вибранням його в депутати має програму своєї діяльності в представницькому органі, завіряє своїх виборців, що дотримається своїх обіцянок.

Чи потрібна така програма? Як свідчить реальна практика, висунута та чи інша програма перед обиранням або не спрацьовує, або депутат навіть не мав наміру її виконувати. 2). Але народ вимагає наявності програми. За один-два вечори, обклавшись необхідною літературою, майбутній депутат «формує програму», знайомий учитель української мови править стилістику, і програма готова — це в кращому випадку, в іншому — хтось йому пише. Звичайно, огульно звинувачувати кожного депутата, буде некоректно, не толерантно, та реальні факти — незаперечна річ. У свою чергу виборці, знаючи, що обіцянки не будуть виконані, настійливо вимагають програму. Впертість виборців можна було б віднести до феномену парадоксів, обману самих себе, але зрозуміло, що люди живуть надією на краще. Використовуючи незадачливість народу,

депутати рвуться до влади, одні для того, щоб дійсно вирішити суспільні проблеми, віддати свій досвід і знання на користь держави і народу (цього не можна заперечити), інші для того, щоб брати, лобіювати свої особисті і корпоративні інтереси, тобто для себе. В парламенті розгортається боротьба між угрупованнями різних напрямків, що спричиняє неспроможність колегіально вирішувати державні проблеми.

Сама структура вищої державної влади «не витримує» критики. Фактично Президентсько-парламентська форма правління, має вади і не зрозуміла способу мислення українця. Так ставлення до виконавчої влади базується на основі того, що Президент формує Кабінет Міністрів, Парламент затверджує, Президент керує Кабінетом Міністрів, а останній, підзвітний Верховній Раді. Такі механізми одержали назву «стримувань» і «противаг». Наслідок спрацьовувань цих механізмів — щороку формується і розпускається Кабінет Міністрів, який, до речі, знаходиться між молотом і ковадлом.

Таке правління нагадує запальну карткову гру в ПОКЕР — гра з козирем на руках: ми вам ходимо «стримування» — б'ємо «противагою»,... а ми... б'ємо двома «стримуваннями», в результаті «упав» Уряд і «змели банк».

Паразитуючий парламент має дуже вигідні позиції, по-перше: приймає часом необгрунтовані державні рішення, в інших випадках або затримує, або приймає на користь окремих груп. По-друге: за умов зволікання флегматично реагує на зміни і процеси в соціально-політичній виробничо-економічній сферах держави. По-третє: ніякої відповідальності (крім осудження народом) не несе.

Таким чином принижується Президентська влада і зв'язуються руки Урядові. Верховна Рада, як Вищий Законодавчий Орган, втратила довіру Українського народу. Соціологічні дослідження (опитування) показують, що 90 відсотків дорослого населення мають песимістичний настрій щодо майбутнього.

У великого В. Вернадського, в думі про Україну, є такі рядки:

*«...Та справи святої, не берегли,
Хто керував розумові небори,
Ворогам твоїм знову вони помогли
І знову з 'явились Кондори...»*

3. Політичні партії

Основу політичної системи в Україні складають політичні партії.

За визначенням Ф. Шівлі, політична партія — група людей, головною метою якої є здобуття і реалізація державної влади. Існування різноманітних партій є позитивним показником даного суспільства — «тріумфом демократії».

Подивимося на політичні партії з іншого боку. Партія (англ. party) — частина, виділена частина від цілого, ціле — є народ. Як окрема частина — партія має свої інтереси, за логікою речей, відмінні від інтересів цілого — народу, але партія висуває свою ідеологію. Що таке ідеологія? Ідеологія — це сукупність інтересів групи осіб, представлених у замиленій формі, так, щоб цьому повірили.

На думку Ф. Шівлі, інтереси політичних партій спрямовані на здобуття державної влади (це і не приховується). З метою отримати підтримку народу, всяка партія йде на обман, фальсифікацію, нагнітання емоцій і т. п. Лідерам політичних партій потрібні маси, натовпи людей, якими можна керувати. Сучасна соціально-психологічна наука стверджує, що розумовий рівень людини в натовпі нижчий, ніж тієї ж людини поза натовпом 31) — Г. Гард (1843-1904 рр.) теор. «Психологія мас» 4). Скажу більше, людина може і не бути в натовпі, але вона сприймається «як людина з натовпу». Чому

так? Натовпом легко керувати. Таких натовпів, якщо поділити за кількістю існуючих в Україні політичних партій, повинно бути — 33!

Виходячи з того, що держава і суспільство є тотожні поняття, то слід задати питання. Чи з'єднують державу політичні партії? Ні! Роз'єднують українське суспільство, «розривають» єдність народу на частини, і при цьому висувається цинічне гасло (ідеологія): «Політичні партії — є інститут соціалізації».

Звернемося до історії України. Козацька доба: одна з її характеристик — одночасне існування декількох гетьманів. Кожний старшина міг оголосити себе «гетьманом», його підтримувала якась частина козаків, що намагалась забрати булаву у власника і утвердити свого обранця. Суперечки між своїми (а вони були патріотами України), приводили до того, що приходили чужинці і встановлювали свою владу. Чи не бачать себе гетьманами лідери політичних партій? Але українське суспільство не зможе витримати тривалий час три десятки гетьманів.

Партії виникли в 19 ст. за умов демократизації капіталістичного суспільства, а наприкінці 20 ст. функціонування партій різного типу, напрямку та ідеологій перетворили демократію в пасербицю, їхні лідери створили вигідні для себе умови маніпуляції демосом.

Процеси, які відбуваються в українському суспільстві сьогодні, мають несвідомий характер, цей феномен повинен стати предметом вивчення соціально-психологічної та соціологічної наук.

Під час теле— та радіозв'язку з першим космонавтом України на борту «Шатла» було поставлено не зовсім коректне запитання: «За яку партію Ви будете голосувати?» Леонід Каденюк відповів: «... Я з українським народом». Символічно прозвучали ці «крилаті» слова розумної людини з космосу — Я З УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ.

Дійсно, щоб бути зі своїм народом, бути носієм його ідеалів, моральних норм, патріотом Своєї Батьківщини, не потрібно бути в партії чи за партію, а треба просто бути гідною людиною.

4. Парламентські вибори

Вибори в парламент здійснюються за змішаною пропорційно-мажоритарною системою. Приходить до компромісу — показник дії демократії. Це правильно. Зробимо аналіз виборчої системи, висвітлимо її вади.

Мажоритарна система виборів є традиційною для нашого суспільства. Згідно з нею, в період передвиборчої кампанії виборці мають змогу бачити, оцінювати, спілкуватись із кандидатом, отримати відповіді від нього на свої питання і вирішити, віддати чи не віддати свій «голос» за цю людину. Таку систему можна назвати «очною», надійною.

Пропорційна система: половина місць в парламенті здобувається за рахунок партій, відсоток, набраний у виборах, пропорційно розподіляється між партіями (блоками партій), що визначає кількість місць у Парламенті. Які тут вади для демократії.

По-перше: список осіб, поданий у виборчий округ, виборець (від якого залежить виборність) практично не читає, голосують не за людину, а за партію, що створює умови отримати «кота в мішку», тобто особу, яка вже скомпрометувала себе в попередньому скликанні, або людину з низькими морально-етичними якостями та особистими здібностями, яка буде бездумно натискати «потрібну» кнопку за вказівкою керівника фракції.

По-друге (впливає з першого): пропорційна виборча система деякою мірою порушує принципи демократії. Відомо, що в Парламент піде лідер або його приближена група. Це ще один спосіб маніпуляції, тільки вже рядовими членами партії, внесеними в загальний список. (Пробач, друже, ми набрали невеликий відсоток голосів).

Удосконалення системи виборів, урешті-решт, повинно привести до зменшення кількості політичних партій, але декілька залишаться і боротьба між ними не припиниться. Будуть «скубти» одна одну, як бойові півні «за владу», а проблеми суспільства залишаться невирішеними.

Ставити питання однопартійної системи — немає сенсу, сучасна історична практика показала неспроможність розумного правління державою і суспільством на основі однопартійної системи, яка обов'язково приводить до тоталітаризму, іншим соціальним викривленням.

І останній, убивчий аргумент. При існуючій політичній системі в період виборчих кампаній практикується підкуп виборців у вигляді продуктивних наборів, грошових подачок «благодійних» акцій і т. п. Це принижує людину і відкриває шлях клептоманам до влади, щоб потім грабувати народ через прийняття законів «під себе».

Таке ганебне явище будемо спостерігати і у виборах (98) до Верховної Ради.

5. Висновок:

Не торкаючись реальних умов життя народу, точковий аналіз справ в Україні показує неспроможність штучно-складеної політичної системи вирішувати державні проблеми. Обставини, які склалися в суспільстві, нагадують момент короткого замикання, про яке мешканці або не знають, або не усвідомлюють цього.

Такий стан речей загрожує соціальними вибухами, один з яких вже охопив все суспільство — погіршується криміногенна ситуація. Але, якщо держава його «контролює» за допомогою силових структур, то всенародні хвилювання не зможе подолати.

Україна — держава, яка географічно знаходиться в центрі Європи, так і залишиться на задвірках європейської спільноти і світової цивілізації. Це в кращому випадку, в іншому — КРАХ!

Для аргументу, ще раз звернемося до Вернадського.

*«...Враз починались розлад, боротьба
Вороги твої знову з 'являлись.
Така вже рідненька, доля твоя,
Ми долі завжди підкорялись».*

Скажемо НІ! Володимире Івановичу! В українського народу було достатньо мужності боротись, вистояти протягом віків, здобути незалежність, у нього достатньо сил і мудрості керувати своєю долею на своїй землі!

II. АЛЬТЕРНАТИВА ПОЛІТИЧНОЇ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ

ІДЕЯ СОФОКРАТІ

1. Концепція державної політики

Це не революційна, але радикальна альтернатива існуючої політичної системи, яка не потребує корінної ломки суспільних відносин. Перехід до неї народ України буде вітати з надією на краще.

Не торкаючись виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, а тільки законодавчої влади, тобто Верховної Ради і Президентської влади, коротко викладу суть цієї політологічної думки.

Оскільки питання влади, як атрибуту і необхідної умови існування держави, українським суспільством вирішено — у державі існує система органів, інститутів, механізмів, за допомогою яких вона здійснює керівництво соціально-економічною сферою, — перед державою, як головним суб'єктом суверенної влади, проблеми в цьому відношенні не існує, не існує її (в цьому розумінні) і для суспільства. Але проблема влади існує в тому плані — хто буде конкретно здійснювати цю владу? Здоровий глузд підказує — люди, і це мовби знімає таку проблему. Але логіку речей така відповідь не задовольняє, постає інше питання. Які люди? Відповідь — розумні. Такий ланцюг питань і пошук відповідей на них є теоретично малоімовірним, але на практиці здійснюється якийсь рух людей, що прагнуть влади, що й зумовлює нескінченність проблеми, яка породжує умови виникнення (появлення) все більше політичних партій, які вступають між собою в боротьбу за вплив на маси, яких вони (партії) використовують у своїх інтересах. Подібний рух зумовлює суспільний неспокій і навіть ворожнечу між окремими людьми, розпилує творчий потенціал народу. Зрозуміло, що рух людей — не хаотичний рух атомів, він спрямований, керований лідерами політичних партій в напрямі «ВЛАДА» — джерела суспільного неспокою. Так замикається коло суспільної проблеми.

Який же вихід із зачаклованого кола? Послідувати логіці здорового глузду — спростувати політичні партії! Не сприймаючи до уваги реакцію лідерів партій, стереотипне мислення не може допустити думки про таке, і навіть висуне свої аргументи, мовляв, коли якась партія знаходиться у влади, то є з кого спитати... Як показує історична і сучасна практика — нема з кого питати. КПРС, як привид, розчинилась у просторі і відповідальності ніхто не поніс, навпаки, створились інші партії, з іншими найменуваннями.

Боротись з політичними партіями все рівно, що битись з гідрою, у якої на місці зрублених голів виростають інші. Потрібно забити те джерело, яке зумовлює їх «живучість» — зняти проблему «влада», і як наслідок багаточисельні партії підуть в історію, зникнуть самі по собі.

Проведений аналіз справ у вищих ешелонах державної влади, показує неспроможність Верховної Ради виконувати покладені на неї функції державного керівництва. Що робити? Є два рішення (шляхи).

1. Примусити парламент виконувати свої обов'язки. Але це тавтологія.

2. Якщо ми хочемо змінити ситуацію на краще — розпустити парламент!!!

Ввести в структуру держави безвладний орган — Вищу Корегуючу Колегію (див. дод.1).

Зараз настав альтернативний момент для України у виборі свого буття — бути на задвірках людської цивілізації, чи бути однією з найрозвинутіших країн світу, що визначають рівень розвитку цивілізації, буття людства. Ми вибираємо останнє!

Для стабілізації економіки, забезпечення культурного і духовного розвитку народу необхідно:

Перше: висунути на державний рівень проблему «ЯК БУТИ».

Друге: відмовитись від принципіального підходу до оцінки керівництва державою на основі дихотомічних ціннісних суджень «добро — зло», тобто «правильно — неправильно», виведеного давньогрецьким філософом Платоном (427 — 347 р. р. до н. е.), в міркуваннях про ідеальну державу. Україна — реальна держава, суспільство якої повинно творити державну політику відповідно до історично складеного, перевіреного практикою людської діяльності, сформульованого американським просвітником Бенжаміном Франкліном (1706-1790 р. р.) утилітарного принципу «вигідно — не вигідно». Але не з точки зору окремої людини, а з точки зору суспільних, державних інтересів.

Третє: державну політику здійснювати шляхом «Створення умов».

Для розуміння такого підходу звернемося до природних явищ. Річка тече від вищої точки місцевого ландшафту до нижчої, рівнева різниця між цими точками зумовлює швидкість течії води. Від швидкості течії залежить склад дна річки. Бистрина зумовлює кам'янисте дно, повільна течія — пісчане, до замулу, а від якості дна залежить прозорість води. Коли умови поверхні не дають можливості руху води — створюється озеро. Тобто умови ставлять в деякі межі чи рамки, в яких буде відбуватись явище або процес, саме за таких умов будуть відбуватись саме такі процеси і явища. Умови — є основою того чи іншого явища, процесу.

Внутрішні справи в Україні характеризується нестабільними процесами суспільних відносин, до їх хаотичного прояву, що є показником створених ситуативних умов. Згадаймо багатомісячний політичний скандал у справі Зв'ягільського. Скільки вилито «бруду» на людину, яка лише є «героєм» сучасної соціально-політичної системи, тобто звичайним явищем існуючих умов. Створення позитивних умов для суспільства і держави ознаменується появою тих же Зв'ягільських, але іншої якості.

Для аргументації: письменники, поети, просвітники звертаються до українського народу із закликом: «українець — поважай себе!» Але це не сприймається свідомістю останнього — не створено умов.

Наведемо ще один приклад, який дасть нам розуміння «створити умови». Пригадаймо художній фільм за однойменною п'єсою Шварца «Звичайне диво», де прегарно зіграв чародія артист Олег Янковський і не менш чудово Євген Леонов — роль короля з «поганим характером», який збирав свіжу отруту, дубасив своїх придворних, думаючи при цьому, що він всесильний монарх, навіть не підозрював, що сам потрапив у такі обставини, що змусили його бути саме тут, у цей час, згідно створеними умовами чародієм.

Невеличкий приклад показує марність бездарної влади і силу людського розуму. Такий стиль роботи повинна обрати Вища Корегуєча Колегія — Розумовий Центр. Головне — створити умови, на підставі яких усе буде розвиватись, спрацьовувати у потрібному напрямі.

Отримати відповідь на питання, як будуть створюватись умови, можна тільки спостерігаючи самі дії зі створення цих умов. Творча людина (а саме такі люди повинні бути членами Колегії) мислить і діє не стандартним шляхом, характерним для стереотипного мислення, а шукає — у поетичному звороті — стежки, якими ніхто ще не ходив, знаходить свої, оригінальні рішення тієї чи іншої проблеми. Стає зрозумілим необхідність збереження феномена «творча людина» від розпилювання її енергії в боротьбі за здобуття і утримання якоїсь химерної влади.

Таким чином, в голову поставити проблему «як бути», напрям вирішення державних завдань — шляхом «Створення умов», згідно з принципом «вигідно — не вигідно». Таку державну політику під силу виконувати лише органу, який не обтяжений владою, ідеологічними протиріччями політичних партій та корисливими

інтересами окремих груп. Вища Корегуяча Колегія, що складається з Розумової Еліти українського народу, є саме такий орган, що посилаючись тільки на колективний розум своїх членів буде узгоджено і мудро вирішувати державні проблеми 5).

2.Що таке еліта?

Всяке суспільство стратифіковане (розшароване) по вертикалі, а також має систему суспільних інститутів, соціальну, фінансово-економічну, правову структуру, за умов яких функціонує держава. Виходячи з такого розподілу формується Еліта.

Еліта (фр. elite) — найкраще, відбірне. Сукупність носіїв, найбільш яскраво виражених, політико-управлінських якостей і функцій. Найбільш яскраві представники якої-небудь частини суспільства.

Концепції політичної еліти були створені Гайтано Моска (1856-1941 р. р.) в «Основах політичної науки». На його думку, в еліту входять за двома критеріями:

1.Здатність до управління іншими.

2.Матеріальна, моральна, інтелектуальна перевага над іншими.

Райт Мілс у праці «Владна еліта» — 1956 р. до еліти відносить: політичну, економічну, військову верхівки, тобто людей, які займають певну посаду.

Я вважаю, що не посада, яку іноді займає дурний керівник, визначає елітарність людини (це зневага до поняття «еліта») і виходжу з іншого критерію, а саме зі структурного розшарування суспільства і розумових здібностей людини. Так, еліти в Україні формально не існує (через непереборену «совковість»), але фактично в кожному напрямку людської діяльності є найбільш яскраві представники свого фаху. Виходячи з цього положення, ми поділяємо еліту на різновиди її прояву, а саме:

Адміністративно-управлінська, фінансово-економічна, юриспрудентська, соціальна — (об'єднує широкий загальний невиробничий сфери); підприємницька, аграрна, військова — (представлена вищими офіцерськими чинами), безумовно науковці, творчі люди, які уособлюють розумовий потенціал народу.

Головна ознака еліти — високий інтелектуальний, творчий потенціал, що дає їй можливість успішно рухатись в обраному напрямку діяльності, виділитися із маси.

Таким чином Вища Корегуяча Колегія обирається зі складу еліти суспільних інститутів, не за партійно-політичним, а за елітарно-мажоритарним принципом.

3.Стратова спілка

Основою соціально-політичної системи є поняття стратова спілка. Ці спілки формуються за принципом належності до того чи іншого інституту, що функціонує в суспільстві за фаховими спорідненими ознаками. Стратова спілка (фахова колегія) не належна до профспілки в стереотипному розумінні, а є елітарною організацією, що об'єднує передових представників суспільного інституту. Виходячи з конкретної ролі участі і представленості даного інституту в загальній системі органів (інститутів) держави.

Стратові спілки мають характерні риси груп інтересів. Можна зауважити, що групи інтересів за своєю природою безкомпромісні і мають обмежену кількість інтересів, а політичні партії, не пов'язані з певною сферою людської діяльності, не належні до того чи іншого прошарку населення і відстоюють інтереси всіх верств суспільства.

Зауважу, що існування партій не спростовує вертикальних різниць світоглядного

рівня, розподілення доходів, відношення до власності і т. п. Рядовий член партії завжди знаходиться на рівні того статусу, який він здобув за рахунок своїх освітніх, професійних і т.п. якостей.

Метою груп інтересів являється вплив на органи державного керівництва з тим, щоб політика останнього здійснювалась у певному напрямку, що забезпечить успішне функціонування даного суспільного інституту в загальній системі державних інститутів, представленого групою інтересів (стративою спілкою). Ефективність функціонування групи інтересів даного суспільного інституту характеризується тим, що вона звільнена від суб'єктивного прагнення здобути владу і за логікою речей має реальну можливість задовольнити ці інтереси шляхом «виділення» своїх представників у склад Розумової Еліти, у Вищу Корегуючу Колегію.

Саме група інтересів (стратива спілка) суспільного інституту спростовує запеклість боротьби за владу. Бо для чого ж буцатися, коли ніхто не перешкоджає даній групі зайняти необхідну кількість місць представництва суспільного інституту у Вищій Корегуючій Колегії України.

Питання влади таким чином вирішується не групою (партією), а окремою людиною, яка прагне до влади. У системі державних органів, це називається кар'єрою. Кар'єра — це цілком природне (з точки зору соціальної природи) прагнення тієї чи іншої людини.

Чинна політична система дає можливість людині придбати «дармову» владу без урахування її розумових здібностей. На думку англійського політолога Бертрана Рассела (1872-1970р. р.): «Кожна людина прагне до влади і слави. У суперництві один з одним владу отримує той, хто більше всіх цього прагне». Але древній китайський мислитель — основоположник китайської філософії, мудрий Лао-Цзи говорить: «Владу можна довірити тому, хто до неї байдужий».

Тут є протиріччя, суспільних і особистих інтересів, є прагнення до влади з одного боку і непотрібність для суспільства «дурного керівника» з іншого. Я висуну твердження — чим більше розуму у людини, тим менше її стремління до влади. Це протиріччя знаходиться в самій людині — її прагнення і її розумова можливість. Я не хочу ідеалізувати людину на даному етапі її розвитку, але введення у політичну систему поняття стративих спілок дасть можливість людині усвідомлювати свою спроможність чи неспроможність керувати іншими, здійснювати владу, це її проблеми, і вона їх сама вирішує.

Таким чином в стративій спілці буде активність її членів, як прояв активної життєвої позиції особистості, де людина розкривається, подібно квітці на сході сонця, і показує свою спроможність чи неспроможність вирішувати державні проблеми і розумно керувати іншими.

Елітні стративі спілки — це шлях до громадянського суспільства (тобто створюються умови). Не маси, а вільна, моральна людина являється складовою громадянського суспільства — другого етапу державного будівництва.

Активна життєва позиція буде характерною ознакою не тільки членів стративої спілки, а й кожного громадянина України, його устремління підняти до вищого культурного рівня, щоб не бути «на дні», виходячи з особистих інтересів, що ґрунтуються на тому ж принципі «вигідно — не вигідно».

Таким чином ми бачимо, що і особисті, і суспільні інтереси збігаються. Громадянське суспільство — це те суспільство, де є рівновага особистих і суспільних інтересів до їх нескінченного збігу, чим більше цей збіг, тим вище розвиток цього суспільства.

4. Вибори членів Вищої Корегуючої Колегії

Питання демократичних виборів вирішуються в стратовій спілці, де висувається, або самовисувається (самовисування — більш вдалий спосіб), обговорюється абітурієнтура того чи іншого кандидата. Вибори проходять в спілкових формуваннях окремо одна від одної) згідно зі «своїм» напрямком в державній системі, наприклад, спілка юридично-правової сфери вибирає належну кількість членів Вищої Корегуючої Колегії кращих серед членів — колег. Таким же шляхом висуваються члени (ВККУ) інших сфер суспільної діяльності, згідно з кількістю представництва членів у Вищому державному органі даного суспільного інституту. Тобто демократичні вибори проходять ізольовано, а не огульно, як в існуючій системі виборів, де виборці сприймають кандидата «на віру», ураховуючи його «обіцянки» і т. п. В ізольованій системі кандидат сприймається не вірогідно, а з урахуванням його розумових здібностей, професійної належності, і спроможності вирішувати державні та суспільні проблеми, моральних якостей, культурного рівня і т. п. Подібна система виборів ставить зацікавлені «прориву» дурнів до влади, дає впевненість в тому, що саме ця людина має високий творчий потенціал, гідна представляти «стратову спілку», (суспільний інститут) у Розумовому Центрі, вносити корективи в систему державної влади.

Тут треба ще раз згадати теплим словом Бенжаміна Франкліна, який рекомендував обирати суддів із числа кращих серед колег юристів. А відтак ті, хто обирають отримують вигоду для себе — розширюють свою практику за рахунок збільшення клієнтів, що перейдуть від кращого колеги у разі обрання його судею. А як відомо у кращого більше клієнтів. У такий спосіб усі мають вигоду: і ті, хто обирає, і той, кого обирають. По такому ж принципу вигідності будуть обиратися і члени ВККУ.

Таким чином до 10% населення України (це приблизний підрахунок) будуть вирішувати питання і давати відповідь — «хто нами керує».

З цього приводу можна зауважити, — «це порушення прав і свобод людини» відносно 90% населення, що має право, згідно з Конституцією, обирати і бути обраним. Дам відповідь.

По-перше: Конституцію складають люди, вони і вносять корективи.

По-друге: Наведу історичний приклад: коли Сократ пішов до ремісників і почув їхні розмови про устрій держави та правління, то у Сократа погіршилась думка про цих людей, тому що вони говорили про речі, про які не мали ніякої уяви. Ще зауважу, ніж голосувати і бити себе в груди біля пивного бару і кричати, що від мого голосу залежить благополуччя держави, то чи не краще подати свій голос за ще один бокал пива, що впливає з принципу «вигідності».

По-третє: Ізольовано обираються тільки члени Державного Розумового Центру. Президент обирається всенародним голосуванням.

Доречно поставити запитання: чи знайдуться такі освічені з високим інтелектуально-духовним розвитком люди? Чи саме такі люди потраплять у Вищу Корегуючу Колегію?

Виходячи з положення, що у всякому суспільстві є носії високого інтелекту, талановитих здібностей, то відповідь буде однозначною — так, знайдуться, але якщо виходити з положення існуючого стану культурного рівня даного суспільства і людської природи, то чи не отримаємо ми, замість належних сподівань, якихось «монстрів-держиморд»? Щоб цього не сталося, необхідно спочатку потурбуватись про створення умов роботи ВККУ. Для цього необхідно розробити Статут діяльності органу. Кодекс Честі (в історії українського народу був такий прецедент — Кодекс Лицарства в Козацьку добу), обов'язкове приведення до Присяги. Порушення цих норм повинно розцінюватись на рівні позору. Позор для людини — це найстрашніше, що може спіткати її на шляху життя. Втрата честі рівна смерті!

5. Діяльність Вищої Корегуючої Колегії б)

Обговорюючи питання про діяльність ВККУ, остання повинна мати харизматичне положення в суспільстві, величезну довіру і народну надію, що рішення, які приймають у державі, — є волею самого народу. Розумова Еліта України повинна стати честю і совістю народу, інтелект якої експлуатується цим народом.

Головна привілея Розумової Еліти — самовіддане служіння своєму народові, для забезпечення його (народу) добробуту, духовного розвитку.

Які винагороди отримують члени Колегії:

1. Високе грошове утримання, що забезпечить їм безбідне життя (це на початку, а потім гроші будуть відмінені людьми — Авт.).

2. Отримання винагород за внесену пропозицію, яка матеріалізована в практиці і приносить користь державі — суспільству — людині.

3. Державне піклування про нього та членів сім'ї, про стан здоров'я...

Як функціонує державно-суспільна система без однієї гілки влади? Щоб висвітлити це питання дамо визначення державної влади існуючого типу держави. Влада — це діяльність групи людей, що примушують інших підкорятися їх волі, бажанням і примхам.

Коли існує влада однієї людини над іншою, то остання повинна підкорюватись, що характеризує нерівність відносин між цими людьми. Та, що володарює, має свободу дій стосовно підкореної, можливість чинити з нею згідно зі своїми бажаннями. Чим більше свавільного тиску «володаря», тим менше можливість у «раба» чинити згідно зі своїми бажаннями.

Як уже визначено, однієї (примхливої, паразитуючої) влади не існує, а є два крила державного керівництва. Люди, які здійснюють владу в цих структурах, керуються нормами, інструкціями, законами, а не на власний розсуд. Вища Корегуюча Колегія «штатної» влади, крім влади розуму, — не має. Таким чином, зменшується «левіафанність» (потвора) держави стосовно громадянина, який стає на одну третину вільний від такого тиску на нього. Головним досягненням такого устрою держави є звільнення громадянина від позорного натовпу, подібного отарі овець; сприяння відкриттю внутрішніх потенціальних (творчих) можливостей вільної людини, активізації її впливу на суспільство, як прояв активної життєвої позиції свободної особистості.

ВККУ впливає на суспільні процеси шляхом «створення умов», вирішуючи загальну проблему «як бути», що збігається з інтересами всього суспільства.

Коли державні закони приймаються навіть «ідеальним» парламентом з точки зору «справедливості», то і тут вбачаються чийсь суб'єктивні інтереси, які протилежні інтересам інших. Безкорисно можна діяти тільки в тому випадку, коли немає суб'єктивного інтересу. Парламент завжди має владний, корпоративний інтерес, тому і не в силах подолати протиріччя.

Члени Вищої Корегуючої Колегії вільні від протиріч, що дає їм потенціал і силу без завад виконувати свої обов'язки. Розроблений законопроект передається на розгляд Президенту, який приймає рішення або затверджує і надає йому силу закону, або відправляє на доопрацювання. Така процедура підготовки державного рішення є умовою «чистої» роботи ВККУ.

Противники позитивних змін в суспільстві висунуть свій аргумент: така побудова державної влади нагадує правління монарха, веде до абсолютизму.

По-перше: таке зауваження мало б сенс у тому випадку, коли б наше суспільство

знаходилося на рівні «аграрно-писемного» розвитку, мова йде про «індустріальне» суспільство, яке має на думку професора Кембриджського Університету Н. Гелнера відмінні характеристики — високий рівень виробничих сил, демократію і т. п. А сьогодні все активніше проявляється тенденція до розвитку суспільства інформації. Це знімає вірогідність таким проявам.

По-друге: якість того чи іншого закону характеризується не процедурою його прийняття, а суттєвим його змістом.

Відомо, що літак утримується у повітрі за допомогою площі симетрично сконструйованих крил, рух зумовлює двигун, а управління польотом здійснюється пілотом цієї машини, яка має механізм керування, згідно обраним напрямком. Автор удався до цього порівняння, щоб показати на прикладі, як повинна рівноважно функціонувати державна сфера вищого керівництва.

Коли якесь угруповання у ВР отримує перевагу в прийнятті того чи іншого державного рішення на користь одних, а в іншому випадку 7), на користь інших, то можна уявити собі подібний «політ» держави, «пілоти» якої не усвідомлюють того, що роблять. Це ще одна відповідь на питання, чому у виробничо-економічній та соціальній сферах держави володарює ХАОС. Кожен «рулює», а відповідальних знайти неможливо. Ця «неможливість» закладена в саму систему парламентської форми правління. Така форма правління приводить до стану «хворої людини», у якій відмовляється працювати то один, то другий внутрішній орган, і навіть застосування методу «ударної дози» препаратів, не зцілює хворий організм. Як виняток застосовують скальпельний метод, але і це не допомагає — хвора людина приречена.

У здорової людини всі органи працюють збалансовано, регулюються міцною нервовою системою. Вища Корегуєча Колегія — це та сама нервова система, за допомогою якої здійснюється пошук, аналіз, усунення причин, які зумовлюють збій синхронного функціонування Крил Державної Влади. ВККУ впливає на останні через слухання і колегіальне вирішення питань.

Отже Розумовий центр врощується в державну систему управління і виконує ще одну функцію, функцію соціального індикатора, а законодавча влада сама собою розчиняється у державному механізмі.

Таким чином ми спостерігаємо розумне управління державою, де кожний орган виконує свою функцію, забезпечує стійкий, крилатий політ держави у безмежне майбутнє, під керівництвом одного Пілота — Президента.

6. Президент держави

Президент ототожнює собою поняття «держави» — як спосіб існування суспільства. У суспільстві немає жодної людини, у якої б не було особистих інтересів, що до деякої міри протиставляються суспільним інтересам, або інтересам іншої людини. Особа президента розчиняється в понятті держава. Тобто не людина Х. керує державою, а ототожнена з державою особистість людини Х., а людина Х. є тільки «носієм» особи — держава, — як ідеї суспільства організованого свого існування. Оскільки ідея суспільства розгорнута у формі і замкнута на понятті «держави», а особистість людини Х. розчинена в понятті «держави», то вона (особистість) являє собою деяку універсію, поєднує ідеальне (абстрактне) поняття держава і матеріальне суспільство (яке має ідею «держави»).

Держава немислима без суспільства, а суспільство (на даному етапі розвитку) не мислиме без держави.

Таким чином ми бачимо, що інтереси (хоче він того, чи не хоче) особи

Президента поєднуються з інтересами «особи держава», Інтереси цієї поєднаної особи можуть бути протилежними тільки щодо інших, «осіб-держав», як суб'єктів міжнародної політики і права.

Президент — жива символіка держави, поєднаної з суспільством, тобто як носій суспільної ідеї «держава». Ця ідея матеріалізується через мозок, — сприймаючий цю ідею — Розумової Еліти, яка виробляє рішення, що є відкриттям цієї ідеї, яка матеріалізується через діяльність суспільства. Таким чином Президент — є ідея держави, ВККУ її (держави) розумом і нервовою системою її органів, суспільство - тіло. Законодавство впливає із самого поняття «держава».

Як і в людини є свої принципи, норми, за якими вона живе, тобто вона (людина) вирішує для себе питання своєї життєдіяльності і т. п., виходячи з існуючих норм, принципів суспільства, в якому вона існує і своїх особистих устремлінь; особисті устремління, принципи — є законом її життя. Так і держава встановлює свої закони, за якими вона співіснує в загалі суверенних держав. Як і людина не може одну частину свого тіла зігрівати, а другу частину охолоджувати (це загрожує її життю), так і держава (як ціле) не може роздвоюватись у виданні протирічних законів, які розкитують державне ціле, що протирічить ідеї «держава».

Безпротирічність держави дає можливість їй усунути протиріччя у міжнародних відносинах, що характеризує таку державу як миролюбиву державу. Це народження нових міжнародних стосунків, які приведуть до знищення зброї і агресивних непорозумінь між державами, тобто зовнішня політика залежна від її внутрішньої політики і суспільних відносин. Внутрішні перетворення в Україні, таким чином, не суперечать інтересам інших держав, а навпаки, відкривають перспективу миру на планеті.

7. Суспільний інститут

Суспільний інститут є складовою суспільної системи, як сукупність державних інститутів.

Зі схеми видно, як складається державне суспільство (додаток 2). «Законодавча влада» розчинена в понятті — «держава», тобто проблеми «дармової влади» в суспільстві не існує.

У держави є два крила керівництва — виконавча влада — Уряд 8). Судова влада. За допомогою цих влад здійснюється керівництво суспільством.

Людині, щоб зайняти керівну позицію, потрібно мати розумові здібності, належний рівень освіти, культури і т. п., що дає їй можливість зайняти певний рівень по вертикалі і увійти в склад «стратової спілки».

Розглянемо якийсь інститут — силовий, одну з його структур — МВС. Цей інститут має «верхівку і основу». Внизу знаходиться постовий (патрульний), вище — командир постового і т. д. Еліта «починається» від обласного керівництва, до Міністра МВС. Цей інститут (як видно зі схеми) пронизує собою всі існуючі прошарки від «верхівки» до «підніжжя». У людини-постового є можливість рухатись у вертикальному напрямі, спираючись на свої інтелектуальні, особисті і т. п. здібності (щоб не бути «на дні»), у нього є також можливість руху по горизонталі, тобто перехід в інший інститут, де він може мати більше можливостей руху у вертикальному напрямку. У всякому випадку вирішує сама людина, лишатися на цьому рівні чи підняти вище.

Можна зауважити: такий підхід до складу суспільства породжує нерівність людей. Відповідь дає практика людського буття. Люди відрізняються інтелектом і т. п., що зумовлює їх нерівність. У демократичному суспільстві людина займає положення,

характерне її здібностям, активності, направленості її діяльності, тобто кожна людина займає місце, якого варта.

Щоб не допустити «розмивання» елітного кордону, потрібно розробити в спілках принципи, норми поведінки, статuti, які визначають їх діяльність. Членом спілки може стати і людина, яка знаходиться у нижчому прошарку з урахуванням її розумових здібностей. Завдання спілок — «підтягнути» нижчі прошарки до високого рівня.

У суспільстві існує інститут, який вільний від державної влади, — інститут Творчих Людей. Безумовно, людина повністю підкоряється нормам і принципам, що існують у суспільстві, але як творча людина, від якої суспільство не очікує надбання, не робить їй ніяких замовлень, повинна бути повністю вільна від державної влади, тобто та її частина, яка створює нове, робить свій внесок в багатство культури народу, яка керується тільки покликанням своєї душі, що називається альтруїзмом, це її мостність 9), і вона повинна бути повністю вільна в цьому відношенні.

Членом інституту може стати тільки творча людина, незалежно від того, в якому прошарку вона знаходиться, але членами цього інституту можуть бути люди, які дійсно роблять внесок в культурне надбання, а не ті «творчість» яких починається і закінчується «во саду ли во городе». Перебувати в цьому інституті — велика честь, але ця честь сама шукає таких людей, яким не потрібні визначення чи призначення, якщо вони створюють, то це їх життєва повинність, від якої вони не можуть втекти. Творчі люди не мають іншої привілеї, ніж створювати в муці — те, що зараз відчуває автор цієї праці.

В Українського народу одна з самих високих творчих потенцій Природного Дару цілого народу, який зробить внесок в спільну культуру людської цивілізації. Держава повинна дбати про підвищення рівня духовної культури суспільства. Висока моральність повинна стати середньою нормою Громадянина України.

8. Висновок

Таким чином, перерозподіляючи владу, вносячи корективи у форму правління, виключаючи з політичної системи непотрібні ланки, суспільно-державний устрій модернізується і набуває нових, характерних рис. Це дає:

По-перше: управління державою здійснюється, ґрунтуючись не на примхливості суперечливої влади, від якої всі біди в суспільстві, а на істинній Владі — Владі Розуму.

По-друге: ліквідується порочна практика прийняття рішень на власний розсуд в інтересах окремих груп.

По-третє: рішення приймається колегіальним шляхом, де враховуються інтереси суспільства і окремої людини.

По-четверте: створюються умови зростання матеріального забезпечення населення, рівня культурного і духовного розвитку людини.

Це по суті нова політична система, визначення якої — СОФОКРАТІЯ гр. Sophia — мудрість +- kratos — влада) — Мудра Влада = Влада Розуму.

Завершуючи розгляд політологічної думки, порівнюючи старе і нове поняття, хочу сказати:

Партії уособлюють ум і владу, апелюють до мас, їм потрібні покірні овечі натовпи, які можна «стригти» для забезпечення вольготного життя лідерів цих партій. Розумова Еліта — це Честь, Мудрість і Воля народу, яка звертається до Людини — члену Громадянського Суспільства.

Кожний член суспільства повинен відповісти собі на питання: що йому вигідно, а що не вигідно..?

Післямова.

Я часто запитував себе: чи не є це донкіхотство — воювати з абстракцією — партіями, і відповідав собі: якщо у дон Кіхота був прекрасний образ Дульсінеї, створений Сервантесом, то у мене реальний образ України, створений історією — Буду битись!

Ця битва здійснювалась в уяві автора матеріалізована у його праці — як шлях до створення Умов для їхнього розпилювання.

III. ФІЛОСОФСЬКІ ТЕЗИСИ

У цій невеличкій за об'ємом праці викладена суть великого змісту (ідея), розробка і конкретизація якого має бути покладена на політологічну науку. Це повинна бути колективна робота, що знімає можливість суб'єктивізму. Як автор не мав права на помилку, так і наука позбавлена цієї привілеї. Людство вступає в нову еру свого буття, яка потребує передбачливого прогнозу для корекції руху, що набуває все більшого прискорення. Повільним рухом, якщо і не управляти, то можна пристосовуватись до природи і тих змінних процесів, які відбуваються в умовах повільного руху, але коли швидкість збільшується, потрібна велика уважність до все швидше змінюваних процесів...

Софократія — до цієї нової системи буття рано чи пізно прийдуть всі держави світу. Це Український шлях розвитку, він буде прикладом для інших. Україна явила себе Світу не для того, щоб плентатись у хвості, наслідувати зашкарублі моделі (це було б неприродно, нераціонально), а для того, щоб сказати своє слово, зробити свій внесок в безмежно-осяжний розвиток Людства. Невдалині цієї безмежності людина не буде знати зброї, грошей, влади ..., ступінь за ступінню, все ближче буде підходити до абсолютної істини свого буття, керуючись тільки однією владою — Владою Розуму.

Розвиток цивілізації привів до необхідності відкриття третього ступеню людського пізнання 10), без якого неможливе керування (управління) процесами розвитку, що може осягнути тільки безмежний розум людини — вищий рівень її інтелекту, представлений в надсвідомості, його сприйняття — форми ідей 11). Вийти на цей рівень може тільки людина високої духовної культури, на шлях якої виходить Український народ, через свій суспільний розвиток.

Таким чином, суспільство народжує ідею, ідею свого буття, в якійсь формі чи способі свого існування, що дає йому право називатися суспільством. Отже, суспільство — об'єднання (існування) людей із загальною ідеєю свого буття, розгорнутого у формі поняття «держава» і зворотно направлено від абстрактного до конкретного, сприйняте свідомістю людей і матеріалізоване у своєму бутті.

Оскільки суспільство усвідомило своє буття, перед ним стоїть питання форми його організації, яка буде упорядковувати його життя, життя кожного його члена. Через розуміння цієї проблеми воно (суспільство) приходиться до конкретної організації свого буття, приходиться до висновку про необхідність держави — устрою, який би скріплював в законі норми його існування, обов'язкові для виконання кожним його членом. Зі свого загалу, воно (суспільство) вибирає представників за необхідними для цього якостями, що дають можливість виконувати функції державного керівництва, у формі структури його органів, що здійснюють державну владу. Влада, таким чином, є воля народу делегована достойним його представникам для управління державним механізмом і керування життєдіяльністю суспільства.

Державна влада на даному етапі розвитку суспільства необхідна, як зовнішня воля, яка змушує людину підкорятись нормам і принципам, що існують у суспільстві.

У процесі розвитку людської природи в суспільстві і через суспільство людина виходить на вищий рівень розуміння свого буття, який дає їй (людині) можливість керуватись внутрішніми, випрацьованими за період філогенетичного й історичного розвитку і переданими на його конкретний, тобто існуючий стан — в динаміці онтогенезу, — принципами свого життя.

Кожна людина, таким чином, набувши (сприйнявши) досвід свого суспільства, ототожнює його прояв в загальному існуванні людства. Тобто кожна людина може відкрити в собі ті джерела, які зумовлюють її керуватись своїми принципами, засвоєними через суспільство, що виводить її до розуміння своєї могутності і спроможності керуватись самою собою. Через багаточисельні онтогенези (життя поколінь), людина виходить на вищий рівень свого існування в Сферу Розуму, покладаючись не на економічний ґрунт, а на безмежні універсії Розуму.

Українське суспільство прийшло до внутрішнього протиріччя свого буття, яке не задовольняє його положення, шукає і знаходить нову систему свого буття — СОФОКРАТІЯ — Влада Розуму.

Ця обездолена, принижена форма буття, поєднана в терміні Україна, не знала монарха (короля, царя, султана) у розумінні — «свій», протягом століть вистояла, вистраждала, не заразилась паршою вірусів «велічія». Перша в історії людства вступає в Сферу Розуму — джерелу безмежності свого буття.

Таким чином Україна відкриває людству новий шлях в безкрайність буття, в якому не буде війн, а лише людина в своїй ВЕЛИЧІ. Це є Український шлях в безмежність майбутнього, по якому піде все людство. Народи планети Земля в різних формах свого буття скажуть — МИ З УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ!

Ці ідеї з подякою сприйняті надсвідомістю (розумом) автора, усвідомлені його самосвідомістю (обмірковані в мисленні), матеріалізовані в його праці 12), що дає право на їх відкрите існування. Перебуваючи в формі ідей, у подальшому перетворюються в свій матеріальний прояв, через діяльність людей.

ЗНОСКИ

- 1). Автор вважає: наявність автономії в Україні є порушенням принципу унітарності. Хто ратув за федеративний устрій держави, той ворог України.
- 2). Автор опирається на фактичний стан речей у суспільстві. Навіть опоненти не можуть заперечити твердження «Є передвиборні обіцянки кандидата, та нема практичного їх виконання депутатом». Якби це було не так, то українське суспільство жило б у достатку.
- 3) У натовпі нівелюється свідомість людини, натомість збуджуються емоції, а значить змінюються її поведінка до неадекватності дій і вчинків. Вожді партій добре знають, що натовп безсвідомий, піддається одурманюванню, його легко підкорити своєму впливові пустими обіцянками й популістськими гаслами, - використовують великі групи людей у своїх інтересах.
- 4) Епоха має підходити до свого кінця. Гряде ера вільних особистостей.
- 5). Місцеві органи самоврядування формуються за принципом вищих ешелонів, тобто упроваджується кристалопо-дібна структура державного управління.
- 6). Автор не наполягає на безваріантності найменування Розумового центру.
- 7). Такий «випадок» автор спостерігав по телебаченню, коли 60-70 депутатів, присутніх в залі засідання, приймали рішення за 293 голоси — йому було соромно спостерігати за цим свавіллям. Такому явищу можна поставити «діагноз»: «Коллективна безсвідома недоладність» — стан, коли група людей керується не принципами розсуду, що регулює діяльність і поведінку (свідомої) людини, а чуттєвим глуздом, відображеним у мисленні, характерному для вищих тварин, що визначає їх поведки.
- 8). У праці не розглядається питання Уряду, Судової влади. Немає потреби в цьому. Єдине хочу сказати: члени Уряду, державні службовці повинні бути моральними людьми, висококласними фахівцями своєї справи, володіють мистецтвом управління — технократами, справжніми лідерами соціально-економічної сфери держави.
- 9). Те, що належить Я. Внутрішня і зовнішня єдність. Етична категорія, що визначає виключне право особистості на самотність, цілісність психіки і фізіології людини, її думок, слова, честі і т. п., що визначає роль людини у суспільстві. Те, що залишається після її фізичної смерті.
- 10). Антропологічна наука дещо поспішила «орозумити» людину. Так прийнято вважати, сучасний тип людини «*homo sapiens*» виник 35-40 тисяч років тому, відразу після «*homo erectus*». Автор висуває іншу класифікацію етапів розвитку людини. Так, після людини прямоходячої антропогенез відбувається таким чином. На арені біосфери з'являється «людина думна» з двохкомпонентною структурою психіки — перша ступінь пізнання на основі своїх відчуттів (це відповідало б науковому «*Homo genius*»). Після трьох-п'яти тисяч років мезогену (перехідного періоду), тільки за 5-6 тисяч років до н. е., сформувався сучасний тип з трикомпонентною структурою психіки — «людина розсудлива», що відповідає другому ступеню пізнання, їй характерне абстрактне мислення. Це відповідає науковому — «*gomo sapiens*». Сучасний розвиток у динаміці онтогенезу сформує «людину розумну», з чотирикомпонентною структурою психіки (підсвідомість — самосвідомість — свідомість — надсвідомість), інтелектуальна сфера накладається матрицею — глузд — ум — розсуд — розум, сприймає форми ідей. Це відповідатиме науковому термінові «*gomo spiritus*» — Людина Мудра (духовна); людина виходить на рівень свідомого мислення. Коли людина стане відкритою психофізичною системою, вона отримає доступ до вищих знань світобудови. Сподіваюсь, що представники науки про людину звернуть на це увагу й проведуть дослідження у цьому напрямі.
- 11). Як матерія має складову: субстанцію — речовину; енергію — силу існування; інформацію — програму буття, що знаходиться в трієдності. Так й ідея має інформацію, потенцію втілення у матеріальну форму. Ідея і матерія знаходяться у постійному русі злиття. Це зумовлює змінюваність. Без протилежного руху ідеальної і матеріальної форми суше неможливе. Більше того, матерія не виникає і не Існує сама по собі. Заберіть ідею — і матерія перейде у фазу інерції, наразиться на ентропію (руйнування), існуватиме скільки, скільки вистачить у неї енергії (потенції ідеї). Тож матерія є не що інше, як кінетика ідеї, прояв її форми в речовині. Це стосується як косної, так і живої матерії. Акт творення сущого безперервний, відбувається кожної терції (миль буття). Треба сказати, що існує ієрархія форми ідей... Одні форми безумовно втілюються у матерію незалежно від свідомості людини, опросторюють пустоту, чим породжують буття у безлічі проявів та форм - те, що ми називаємо Природою, Всесвітом, інші втілюються завдяки людській свідомості через акт творчості, діяльності людей - друга природа. Таким чином, процес існування буття - вічний і нескінченний.
Стає зрозумілим, чим вище людина піднімається у своєму розвитку, тим більше можливостей відкривається перед нею...
- 12). Вважайте цю працю, як розвиток, конкретизацію і крок до втілення у практику життя Концепції В. І. Вернадського «Про Ноосферу».

ПРИБЛИЗНИЙ СКЛАД ВИЩОЇ КОРЕГУЮЧОЇ КОЛЕГІЇ

Управлінців	7-9
економістів	7-9
Фінансистів	7-9
юристів	7-9
аграрників	3-4
підприємців	3-4
науковців	7-9
суспільників	10-12
військових	3
всього(приблизно)	50-70

Пояснення

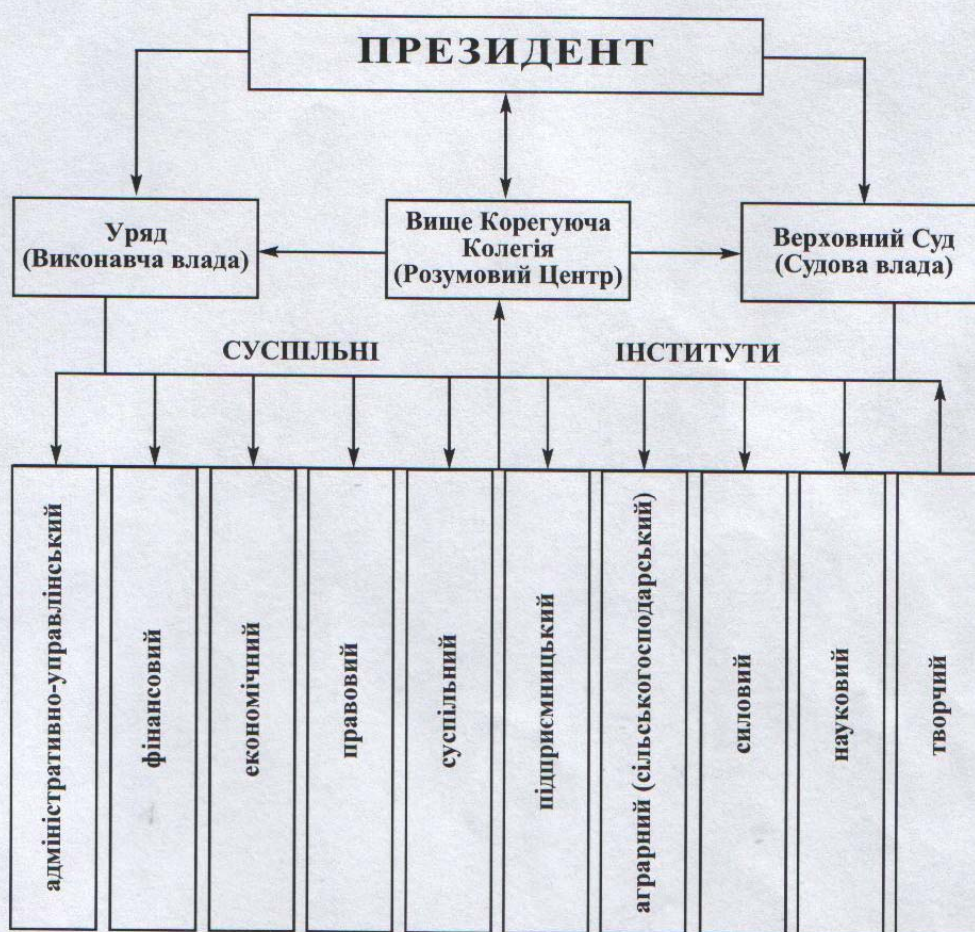
1. Склад Вищої Корегуючої Колегії формується за структурою державної системи інститутів по центральному принципу представництва (виключення складає: Кримська Автономія, де вибори проходять по регіональному принципу — 1 -2 особи на складову структури ВККУ).

2. Майбутні члени ВККУ, які не мають наукового ступеня, наукових праць, відкриттів, обов'язково проходять психологічне освічення, $IQ \geq 120$.

3. Термін роботи у Вищій Корегуючій Колегії 1-5 років. (Чому? Велике розумове навантаження).

4. Кількість представників від інститутів у ВККУ може змінюватись в залежності від змін у суспільстві.

**ЗРАЗКОВА СХЕМА УСТРОЮ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ
(ДЕРЖАВИ-РОЗУМУ)**

Кількість, форму, остаточне найменування інститутів даною схемою не встановлюється. Це визначить наука.

ГІМН УКРАЇНИ

В центрі Європи
Вільна країна.
Живе на Землі.
Русь-Україна
Рідная мати,
Ми діти твої.

Небо блакитне,
Колосся налийте.
Земля і народ
Єдина твердина.
Миротлюбива
Держава щаслива.

З джерел Оріани
Пролягають шляхи.
Від Славної Русі
До Богдана доби,
Від сучасних часів
До майбутніх віків.

О УКРАЇНО —
Розумна держава
Тисячоліття живи —
процвітай!